01/05/2021

“Ως Ορθόδοξοι Έλληνες, να γίνουμε και να μείνουμε υιοί Αναστάσεως”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

“Ως Ορθόδοξοι Έλληνες, να γίνουμε και να μείνουμε υιοί Ανάστάσεως. Με αυτόν τον τροπο, θα ζούμε την ειρήνη, τη χαρά, την αγάπη, την ενότητα, την αγιασμένη ζωή, για να φθάσουμε και στο ανέσπερο Φως του Αναστάντος, στη Βασιλεία Του” αναφέρει στο μήνυμά του για το Πάσχα του 2021 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Κοσμάς.

Παρακολουθήστε:

Διαβάστε το μήνυμά του:

Σήμερα, Κυριακή τοῦ Πάσχα, ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἄς μεταφερθοῦμε μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας στὸ πρῶτο ἀπόγευμα μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας.

Δύο μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἐβάδιζαν στὸ δρόμο ποὺ ἑνώνει τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ τὴν πολίχνη Ἐμμαούς. «Ἦσαν πορευόμενοι πρὸς Ἐμμαούς» λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Λουκ. κδ’ 13). Βάδιζαν σκυθρωποὶ καὶ μὲ λόγια γεμάτα ἀπὸ ἀπαισιοδοξία. Κατήφεια, μελαγχολία, βαρυχειμωνιὰ εἶχαν στὴν καρδιά τους. Γιατί; Στήριζαν πολλὲς ἐλπίδες στὸν διδάσκαλό τους.

Στήριζαν ὅλο τὸν ἑαυτό τους. Καὶ τώρα; Τὸν εἶδαν σὰν κοινὸ νεκρὸ ἐπάνω στὸν σταυρὸ καὶ μετὰ τὸν ἔχασαν, ἀφοῦ ἐνταφιάσθηκε στὸν τάφο τοῦ Ἰωσήφ. Τί θὰ γίνουν τώρα; Τὰ ὄνειρά τους ἔσβησαν καὶ γι’ αὐτὸ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν προφητοκτόνο πόλι τῆς Ἱερουσαλήμ. Βάδιζαν πρὸς Ἐμμαούς.

Ξαφνικά, ὅμως, τοὺς προλαμβάνει, τοὺς συναντᾷ καὶ συνοδοιπορεῖ μαζί τους ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ξένος, ὅπως νόμιζαν. Ὁ ξένος τοὺς ἐρωτᾶ, «ποιά εἶναι τὰ μεγάλα ζητήματα τὰ ὁποῖα σᾶς ἀπασχολοῦν, γιὰ τὰ ὁποῖα συζητεῖτε μεταξύ σας καὶ σᾶς κάνουν τόσο σκυθρωπούς;» (Λουκ. κδ’, 17).

Οἱ δύο μαθητὲς δὲν διστάζουν νὰ ἀπαντήσουν καὶ νὰ ἐξηγήσουν στὸν ἄγνωστο συνοδοιπόρο τὰ γεγονότα τοῦ πάθους καὶ τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου τους: «Δυνατὸς ὁ διδάσκαλός μας στὰ λόγια καὶ στὰ ἔργα του. Ὅμως συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του• καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ ἐτάφη. Ἐμεῖς περιμέναμε νὰ λυτρώσῃ τὸ ἰσραηλιτικὸ γένος μας καὶ τώρα χάθηκαν ὅλα. Ἀκούγονται βέβαια κάποια γυναικεῖα λόγια ποὺ λένε ὅτι ἀναστήθηκε καὶ ζῇ… ὅμως ἐμεῖς δὲν τὸν εἴδαμε» (Λουκ. κδ’, 19-23).

Ὅσο βάδιζαν οἱ μαθητές, τόσο καὶ γίνονταν περισσότερο σκυθρωποί.

Τότε ὁ ἄγνωστος ἄρχισε νὰ τοὺς ὁμιλεῖ. Γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν Ἁγία Γραφή. Γνώριζε τὰ ὅσα γράφει ὁ προφήτης Μωυσῆς, ὅσα γράφουν ὅλοι οἱ προφῆτες. Αὐτὰ ποὺ λέει εἶναι λόγια σοφά, γεμάτα δύναμι, γεμάτα ζωὴ καὶ ἐνθουσιασμὸ βεβαιότητας: «Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;» (Λουκ. κδ’, 26). Αὐτά, τοὺς εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ πάθει ὁ Χριστὸς κατὰ τοὺς προφῆτες, καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ παθήματα νὰ εἰσέλθῃ στὴ Δόξα Του;

Συζητῶντες ἔφθασαν στοὺς Ἐμμαούς. Ὁ ξένος προσποιήθηκε ὅτι θέλει νὰ προχωρήσῃ. Οἱ δυὸ μαθητὲς τὸν ἐπίεσαν νὰ μείνῃ μαζί τους καὶ νὰ συνδειπνήσῃ. Κατὰ τὸ δεῖπνο ὁ ξένος σηκώθηκε, εὐλόγησε τὸν ἄρτο, τὸν τεμάχισε, ὅπως ἀκριβῶς ἐκανε ὁ διδάσκαλος μὲ τοὺς μαθητές του, καὶ ἔγινε ἄφαντος. Καὶ τότε

συγκλονίσθηκαν οἱ μαθητές. Ἀφυπνίσθηκαν.

Ἡ καρδιά τους αἰσθάνθηκε τὴν πνευματικὴ φλόγα τοῦ θείου ζήλου καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό. Καὶ ὅταν συνοδοιπόρησαν μὲ τὸν ἄγνωστο ἔνοιωσαν ἀπὸ τὰ λόγια του καινούργια συναισθήματα αἰσιοδοξίας καὶ ἐλπίδος. Τώρα ὅμως; Τώρα βεβαιώνονται ὅτι ὁ ξένος Ἐκεῖνος συνοδοιπόρος τους δὲν εἶναι ξένος, ἀλλ' εἶναι ὁ διδάσκαλος, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ναὶ, ἀλήθεια. Ἠγέρθη ὁ Κύριος! Ἀναστήθηκε! Καὶ τότε, ἐλέγχουν τὸν ἑαυτό τους.

Τὸν ἐλέγχουν, γιατί δὲν εἶχαν καιομένη καὶ φλογερὴ, ἀπὸ ἀγάπη, καρδία. «Ἡ καρδιά μας (ἀναρωτιούνται), δὲν αἰσθανόταν τὴν πνευματικὴ φλόγα τοῦ θείου ζήλου καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ δὲν ἦταν ζεστὴ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς θείας ἀληθείας γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουμε;» (Λουκ. κδ', 32).

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Σήμερα, Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ποὺ ἑορτάζουμε τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, ἄς ἔλθουμε μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἑαυτό μας. Ἐμεῖς δὲν ἀκούσαμε τώρα, δὲν μάθαμε τώρα γιὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἀνατραφήκαμε μέσα στὴν ἀγκάλη τῆς μητέρας μας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ζήσαμε τὸ μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀτράνταχτο ἱστορικὸ γεγονός. Εἶναι γεγονὸς παγκόσμιο, πανανθρώπινο. Ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων εἴκοσι αἰώνων στηρίζεται ἐπάνω στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν θὰ ζοῦσε, ἂν δὲν εἶχε ἀναστηθῆ ὁ Χριστός. «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε', 17).
Τὸ ὅτι ἀπέθανε ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ σταυροῦ δὲν σημαίνει ὅτι νικήθηκε.

Ὁ Ἴδιος τὸ εἶπε: «τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων... οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ» (Ἰω. ι', 15,18). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος διακηρύσσει: «Χριστὸς ἐγερθείς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνῄσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ', 9).

Ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τόσα ἀκούσαμε καὶ εἴδαμε σχετικὰ μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, γνωρίζουμε, πιστεύουμε, ἀγαποῦμε, ὁμολογοῦμε τὸν Ἀναστάντα Κύριο;

Ὁ Χριστός μας ἀναστήθηκε καὶ ἡ δύναμι τῆς Ἀναστάσεώς Του εἶναι φανερὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐπεστράτευσαν διῶκτες, φοβερὰ μαρτύρια γιὰ νὰ κάμψουν τοὺς χριστιανούς, ἐπεστράτευσαν φοβερὲς αἱρέσεις γιὰ νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν θεότητα τοῦ Ἀναστάντος, νὰ ἀλλοιώσουν τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως, πολέμησαν ἄσπονδα τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τοὺς πνευματικοὺς ἐργάτες

του, ὅμως, τίποτα δὲν κατόρθωσαν.

Ὅσες φαντασίες καὶ ἂν ἐπινόησαν οἱ ἄπιστοι καὶ ἐχθροὶ τῆς Ἀναστάσεως, οἱ φαντασίες τους ἔμειναν πλάσματα τοῦ χοϊκοῦ μυαλοῦ τους, γιατί ὁ Ἀναστάς, ὡς Θεὸς ἀληθινός, δὲν νικιέται. «Ἐξῆλθεν νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. στ’, 2).

Ἔχει παράπονο σήμερα ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Ἀναστὰς Κύριός μας, γιατί τὸν προδίδουμε. Σήμερα ποὺ πολεμεῖται καὶ πάλι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἡ λατρεία της, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, τὰ ἅγια καὶ χαριτόβρυτα Μυστήρια, σήμερα ποὺ χλευάζεται ἡ ἑλληνορθόδοξος ἁγία Παράδοσί μας, σήμερα ποὺ περιφρονεῖται Αὐτὸς ὁ Χριστός, ἐμεῖς κωφεύουμε, σιωποῦμε, τρέμουμε, ἀφήνουμε νὰ κλονισθῇ ἡ πίστι μας.

Γιατί; Μᾶλλον ἐπειδὴ δὲν καίει ἡ καρδιά μας ἀπὸ πίστι καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστό. Ἴσως ἀφήσαμε τὴν καρδιά μας νὰ ἐπηρεασθῇ, νὰ κοσμικοποιηθῇ, νὰ θολώση, νὰ ψυχρανθῇ, νὰ ἡλεκτρίζεται ἀπὸ ἀηδῆ καὶ ὀχληρὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Ἀναστάντα.

Ἔτσι, κατ’αὐτὸν τὸν τρόπο, χωρὶς καιομένη καρδία, δὲν πιστεύουμε στὸν Ἀναστάντα Κύριο, στὴν παντοδυναμία Του καὶ στὴν ἀγάπη Του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φοβόμαστε, νὰ τρέμουμε, νὰ ταρασσόμαστε, νὰ ἀποθαρρυνόμαστε, νὰ πτοούμαστε, νὰ φθάνουμε καὶ σὲ ψυχολογικὰ προβλήματα ἀκόμη. Χάσαμε τὸν Ἀναστάντα καὶ κερδίσαμε τὴν δυστυχία.

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Σήμερα, αὐτὴ τὴ μεγάλη καὶ φωτοφόρο Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ἄς γονατίσουμε ἐμπρὸς στὸν κενὸ Τάφο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀναζωογονημένοι ἄς ὁμολογήσουμε στὴν καρδιά μας πρώτα, ἀλλὰ καὶ παντοῦ, τὸ «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν»!

Δὲν εἴμαστε μόνοι. Στρατιὰ Ἁγίων πίστεψαν καὶ ἔζησαν τὸ μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπόστολοι, μάρτυρες, ὅσιοι, ὁμολογητές, νεομάρτυρες, μὲ τὸν Ἀναστάντα στὴν καρδιὰ τους, ἔζησαν τὴν εἰρήνη καὶ τὴ χαρὰ χωρὶς ἀγωνία καὶ ταραχή. Ἔφθασαν καὶ ἐμπρὸς στὸν δήμιο ἀκόμα εἰρηνικοὶ καὶ προσέφεραν παντού ἀγάπη καὶ δημιουργία.

Ἄς ἀφήσουμε, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἀγαπητά, τὰ φληναφήματα τῶν πάσης φύσεως ἀρνητῶν καὶ πολεμίων τοῦ Χριστοῦ• ἄς περιφρονήσουμε τοὺς οἰκοδόμους τῆς χωρὶς Χριστὸ παγκοσμιοποιήσεως, κι ἄς σηκώσουμε ψηλὰ τὸ λάβαρο τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Νὰ φωνάξουμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»!

Ὡς Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, νὰ γίνουμε καὶ νὰ μείνουμε υἱοὶ Ἀνάστάσεως. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ζοῦμε τὴν εἰρήνη, τὴ χαρά, τὴν ἀγάπη, τὴν ἑνότητα, τὴν ἁγιασμένη

ζωὴ, γιὰ νὰ φθάσουμε καὶ στὸ ἀνέσπερο Φῶς τοῦ Ἀναστάντος, στὴ Βασιλεία Του.

Μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ,
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΟΣΜΑΣ